

Základní škola Pelhřimov, Osvobození 1881, p. o.

Jan Horníček

Jan Horníček se narodil 21. června 1961 v Praze. Jeho narození v hlavním městě bylo spíše náhodou – rodiče tam trvale nebydleli. Maminka tehdy studovala vysokou školu a zrovna pobývala u své babičky, kde se také narodil. Dětství však prožil v Pelhřimově.

První roky života strávil v prostředí nemocničního služebního bytu, kde bydleli lékaři. Už z tohoto období si pamatuje silné a někdy i úsměvné zážitky. Dětství bylo plné her venku, běhání v parčíku před nemocnicí i drobných klukovských nehod. Rodina hrála v jeho životě zásadní roli. Vyrůstal mezi dvěma výraznými dědečky, kteří představovali dva odlišné pohledy na svět. Jeden z nich byl bývalý voják, který byl po roce 1968 kvůli svým postojům vyloučen z armády i ze strany, přesto si zachoval levicové smýšlení. Druhý dědeček byl silně protikomunistický a otevřeně mluvil o zkušenostech s válkou i o sovětském vlivu. Právě jeho pohled byl Janu Horníčkovi od dětství bližší. Už jako malý chlapec si uvědomoval, že některé věci se říkají jen doma a nemají se opakovat ve škole. Jednou v dětské upřímnosti zopakoval učitelce kritický názor na sovětské „osvobození“ a teprve později pochopil, jak citlivé téma to bylo.

Jedním z nejsilnějších zážitků jeho dětství byl rok 1968. V době srpnové okupace se s rodiči nacházel na dovolené v tehdejší Jugoslávii. Na pláži se tehdy scházeli čeští turisté, poslouchali zahraniční rozhlas a snažili se zjistit, co se doma děje. Rodina se rozhodla návrat odložit, protože panovala nejistota a obavy. Cestu zpět si pamatuje velmi živě – napjaté kontroly na hranicích, přítomnost sovětských vojáků i obrněných transportérů. Po návratu do Československa ho čekal pohled na města plná tanků a ozbrojených hlídek. Tento zážitek výrazně ovlivnil jeho vnímání režimu.

Základní školu absolvoval v Pelhřimově. Oblíbenost jednotlivých předmětů se u něj měnila podle osobnosti učitelů. Rád vzpomíná například na učitelku Alenku Vaňkovou, která měla na žáky pozitivní vliv. Velký dojem na něj udělal také učitel dějepisu, který dokázal poutavě vyprávět a udržet ve třídě kázeň. Město mu tehdy připadalo spíše šedé a zanedbané, mnoho historických budov bylo bouráno. Tyto proměny v něm podnítily zájem o architekturu.

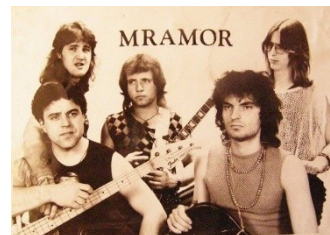
Od dětství ho provázela hudba. Hra na kytaru se stala jeho největším koníčkem a později i životní cestou. Kromě hudby hrál šachy, sbíral známky a věnoval se lyžování. První dětská vzplanutí přišla už na základní škole, opravdová láska pak v patnácti letech. Tyto zkušenosti vnímal jako přirozenou součást dospívání.

Po základní škole chtěl studovat konzervatoř a věnovat se hudbě profesionálně. To mu však nebylo umožněno, a tak začal navštěvovat průmyslovou školu. Studium ho však zklamalo a zpětně ho hodnotí jako jedno z nejtěžších období svého života. Po škole šel na vojnu. Následně pracoval v kartáčovnách, kde si musel nejprve „odpracovat dělnický původ“, aby mohl postoupit na vyšší pozici. Práce ho však dlouhodobě nenaplňovala.

Těsně před rokem 1989, kdy byl zrušen paragraf o příživnictví, se rozhodl odejít ze zaměstnání a začít se živit vlastní výrobou módních doplňků z kůže, dřeva a kovu. Po listopadové revoluci podnikal přibližně deset let. V roce 1989 se aktivně zapojil do společenského dění. V Pelhřimově pomáhal zakládat

Občanské fórum. Už před revolucí se stýkal s lidmi z okruhu disentu, mimo jiné s chartistou Pavlem Roubalem. Kvůli těmto kontaktům byl předvolán k výslechu Státní bezpečností, což pro něj byl velmi silný a nepříjemný zážitek.

Hudba zůstala jeho celoživotní vášní. Přestože se nestal architektem, jak si kdysi přál, architektura ho dodnes zajímá a věnuje se jí alespoň jako koníčku. Muzikantská dráha se mu naopak splnila a hudbě se věnuje dlouhodobě. Posledních 25 let působí jako pedagog hry na kytaru v Základní umělecké škole Pelhřimov.

Život Jana Horníčka byl formován obdobím komunismu, okupací v roce 1968 i společenskými změnami po roce 1989. Vyrůstal v době, kdy bylo nutné dávat si pozor na to, co člověk říká, a kdy mnozí lidé odcházeli do emigrace. Tyto zkušenosti v něm zanechaly silný smysl pro svobodu, osobní odpovědnost a kritické myšlení. Jeho životní příběh je svědectvím o generaci, která prožila dětství v nesvobodě, dospělost na prahu změn a aktivně se podílela na budování nové společnosti.